

חוק הדרכים (שילוט), תשכ"ו-1966 *

1. בחוק זה –

הגדרות

"שלט" – כל דבר שיש בו הודעה לרכים בדרך של כתב, דפוס, הדבקה, הצגה, הארה, צביעה, חריטה וכיוצא באלה;

"דרך", "דרך עירונית", ו-"תמרור" – כמשמעותם בפקודת התעבורה¹ והתקנות לפיה; "ועדה מחוזית" – כמשמעותה בחוק התכנון והכניה, תשכ"ה-1965².

2. לא יתקין אדם שלט בתוך מאה מטרים מצירה של דרך, שלא בהיתר לפי חוק זה (להלן – היתר), למעט דרך עירונית.

איסור התקנת שלטים

3. הסמכות ליתן היתר היא, בתחום רשות מקומית – אותה רשות באישור הועדה המחוזית, זית, ומחוץ לתחום רשות מקומית – הועדה המחוזית.

הסמכות לתת היתרים

4. הועדה המחוזית תשתמש להפעלת סמכויותיה לפי חוק זה בועדת משנה שחבריה יהיו:

ועדת משנה

(1) נציג שר העבודה, יושב ראש;

(2) נציג שר התחבורה;

(3) נציג שר הפנים;

(4) נציג שר המשטרה;

(5) נציג שר החקלאות.

5. לא יינתן היתר אלא אם –

תנאי להיתר

(1) השלט נועד למניעת תאונות דרכים או למניעת שריפות;

(2) השלט מורה על מציאותו של מפעל פלוני והוא מותקן בחצרי המפעל או בסמוך לו;

(3) השלט מורה על מציאותו של אתר היסטורי, מקום קדוש או מקום מקודש;

(4) המקום המיועד להתקנת השלט הוא בית אירוח, תחנת דלק או תחנת אוטובוסים, ואין בו כדי להסיח את דעתו של הנוהג ברכב.

6. לא תתיר ולא תאשר ועדת משנה התקנת שלט המורה –

סייג להיתר

(1) על אתר היסטורי – אלא לאחר התייעצות עם שר החינוך והתרבות או מי שהשר הסמיכו לכך;

(2) מקום קדוש או מקודש – אלא לאחר התייעצות עם שר הדתות או מי שהשר הסמיכו לכך;

(3) בעניינים הנוגעים לבטיחות ותנועה בדרכים – אלא לאחר התייעצות עם שר התחבורה או מי שהשר הסמיכו לכך.

* נתקבל בכנסת ביום י' בשבט תשכ"ו (31 בינואר 1966); הצעת החוק ודברי הסבר פורסמו בה"ח 670, תשכ"ה, עמ' 372.

¹ דיני מדינת ישראל, נוסח חדש 7, עמ' 173.

² ס"ח 487, תשכ"ה, עמ' 307.

7. היתר יכול שיהיה מותנה, ומי שנתן אותו רשאי לבטלו בדרך שבה ניתן, אם פסקו או נשנתו החנאים שהצדיקו בתיבתו, או שנוצרו תנאים הנוגדים התקנתו.
8. (א) הותקן שלט ללא היתר, או שהופר תנאי שבהיתר, רשאי מי ששר העבודה הסמיכו לכך בהודעה ברשומות (להלן – הרשות), להרוס את השלט או להסירו, ובלבד שנתן התראה לבעל השלט והוא לא הסירו תוך המועד שנקבע בהתראה.
- (ב) הוסר שלט או נהרס כאמור בסעיף קטן (א), יחזיר בעל השלט לאוצר המדינה את ההוצאות שהוצאו להריסתו או הסרתו (להלן – הוצאות הסילוק); תעודה בכתב מאת הרשות המעידה על סכום הוצאות הסילוק, תשמש ראיה לכאורה לתכנה.
- (ג) פקודת המסים (גבייה)³ – למעט סעיף 12 שבה – תחול על גביית הוצאות הסיי-לוק; שר העבודה רשאי למנות אדם שיהיו לו הסמכויות של ממונה על המחוז ושל קצין מחוז לענין הפקודה האמורה, והוא ימלא לענין סעיף זה את התפקידים המוטלים על ממונה על המחוז וקצין מחוז לפי הפקודה האמורה.
9. הרשות, או מי שהוסמך לכך על ידיה, רשאים להיכנס בכל עת סבירה לכל חצרים ולהשתמש במידה סבירה של כוח לשם ביצוע סמכויותיה של הרשות לפי חוק זה.
10. חוק זה לא יחול על שלט שנועד להזהיר מפני סכנה המצויה בחצרים שבהם מותקן השלט, או שחובה להתקינו על פי חיקוק, ובלבד שאין בו, לפי דעת הרשות, כדי להסחית דעתו של הנהוג ברכב.
11. חוק זה יחול על שלטי המדינה, למעט שלטים שהתקינו צבא-הגנה לישראל או משטרת ישראל, ולמעט תמרורים.
12. פקודת המודעות⁴ לא תחול על שלטים שהתקנתם טעונה היתר על פי חוק זה.
13. אין באמור בחוק זה כדי לגרוע מהוראות סעיף 70 לפקודת התעבורה או מהוראות חוק התכנון והבניה, תשכ"ה–1965, והוא בא להוסיף על חיובים שהוטלו וסמכויות שהוענקו בחיקוקים אחרים ולא לגרוע מהם.
14. חוק זה לא יחול על שלטים שהיו מותקנים ערב תחילתו, אלא כתום ששה חדשים מיום פרסומו ברשומות.
15. שר העבודה ושר הפנים ממונים על ביצוע חוק זה, והם רשאים להתקין יחדיו תקנות לביצועו.

לוי אשכול   יגאל אלון   חיים משה שפירא
ראש הממשלה   שר העבודה   שר הפנים

שניאור זלמן שזר
נשיא המדינה

³ חוקי אי"י, כרך ב', פרק קל"ז, עמ' 1374.

⁴ חוקי אי"י, כרך א', פרק א', עמ' 1.